

Ukázka z knížky „Řeka s rozpuštěnými vlasy“

Bylo to krásné ráno. Sotva Anežka otevřela oči, okamžitě úplně celá probuzená, vyskočila z postele a ještě v pyžamu se začala shánět po pastelkách a papíru na kreslení. Chtěla si nakreslit princeznu, o které se jí zdálo. Byla celá zlatá, s modrými vlásky a šatičkama z perel. Stála ve vodě a mávala na ní. Asi chtěla, aby si s ní Anežka hrála. A ona chtěla. Jenže, jak vstoupila v tom snu do vody, probudila se. Tak se rozhodla, že si jí alespoň namaluje. Aby na ní nezapomněla a aby se jí o ní zdálo, až bude zase spát.

Tak si od rána malovala. K princezně, ještě dokreslila delfíny a další rybičky. Úplně si představovala, jak na nich v té vodě jezdí a jak jí vozí do vodního paláce. Ten teda taky nakreslila. Měl tři věže, kulatá okna a převelikou bránu.

Zrovna kreslila další barevnou rybičku, když přišla máma. A že prý má nechat kreslení, na to bude mít ještě celý den a šup se převlíknout a k snídani.

Anežka teda trochu brblala, že ještě nemůže, že ještě kreslí a to dá přece rozum, že od rozdělané práce se neodchází. Máma tam však pořád stála. V ruce držela růžové punčocháče a puntíkaté domácí šatičky a prý... „*Anežko, nebudu to dvakrát opakovat.*“ A Anežka už věděla, že když maminka něco opakuje, tak to myslí vážně. Stejně to ale ještě zkusila. „*Tak ještě dobarvím rybičce ploutvičky. To jí přece nemůžu nechat takhle nahatou.*“ no to prostě nemohla. To prostě i máma musela pochopit. Jenže nepochopila. „*Any, řeknu to potřetí a zabavím ti pastelky. Rybičce můžeš ploutvičky domalovat po snídani. Když ale teď hned nevstaneš a neoblíkneš se, tak bude už napořád takhle nahatá.*“ Maminka to měla pěkně vymyšlené.

Tak se tedy jedna holka v pyžámku zvedla. Odložila pastelky, ale nechala si je tam pěkně připravené. Přesně ty barvičky, kterýma chtěla dooblíknout svoji rybičku.

Došla k mámě, které na tváři zatím povyroستlo obočí. Zvedla ruce a podávala Anežce jeden kousek oblečení za druhým a odebírala zároveň pyžámkové kousky.

Když společně dohráli převlékací hru, Anežka se ještě otočila k výkresu, aby se naposledy podívala na svůj vodní svět. Už si ale nechtěla tak moc malovat. Dostala hlad. Vydala se proto ke dveřím, sejít dolů do kuchyně a zdolat svůj snídani. Vyšla z pokojíčku, v očekávání, že máma bude hned za ní i s povyroستlým obočím. Jenže nebyla. Pořád se štrachala v Anežčině skřínce a přebírala další a další kousek oblečení.

To si Anežka nenechala ujít. Zakroutila svojí malou nezbednou hlavičkou. Zhluboka se nadechla a zavolala na mámu „*Mami jestli okamžitě nepůjdeš, tak si začnu znovu malovat. A nebudu to dvakrát opakovat.*“ Zahřímala malá Anežka. Cítila se spravedlivě a správně. Velká máma se pomalu otočí a zpříma se na tu svojí dcerku podívá. Anežka při tom pohledu vždycky ztratí kousek odvahy. Někam se zatoulá a ona ji nemůže najít. A k tomu se jí ještě začarují nohy. Celé ji zdřevění, že se nemůže hnout. O kousek odvahy lehčí, ale zato těžší o dřevěné nožičky. To je nespravedlnost!

Chvilku vydrží s mámou zápasit očima, ale ne moc dlouho. Pak sklopí zrak a čeká na slovní přepršku. Jenže nesprchlo. Máma se tam u skříňky směje a prý vždyť už jde. Dojde k ní, vezme jí za ruku a odvádí do svého kuchyňkovského království. Tam vládne jenom ona. Když scházejí ze schodů, zastaví se, podívá se na Anežku, usměje se a řekne „*U snídane ti spletu copy, chceš?*“ To se ví, že Anežka chtěla. Moc a moc.

A co máma slíbila, tak taky splnila. U prvního krajíce s meruňkovou marmeládou ji spletla copy. Uměla to hrozně rychle. Anežka by se ráda dívala, ale neměla oči vzadu, tak to nešlo. Jednou to ale viděla v zrcadle v koupelně, když ji máma poprvé vedla do školky. Čistila si svojí jahůdkovou pastou zoubky a mamka ji zatím rychlostí pletacího stroje zaplétala copy. Byl to takový fofr, že ani nestačila ochutnat svojí pastu a jen valila očka, jak to ta její máma umí.

Dojídala svůj druhý marmeládový krajíc, myslela na svoji vodní princeznu, jak se asi má, jak jí tam pod tou vodou je, jestli jí tam není někdy zima, obzvláště když ta voda třeba v lednu zamrzne a ona si tam jen tak plave v těch nadýchaných šatičkách. Napadlo jí, jestli třeba mají taky něco jako kožichy nebo teplé bundy, které nosila Anežka, když u nich sněžilo a mrzlo. To ale zavrhla. Vzpomněla si na sousedovic Bertína, to byl velkej uhafanej pes, který pořád něco říkal lidem u nich za plotem, kdokoliv a kdykoliv někdo okolo nich prošel. To si vždycky Anežka pomyslela, že si s ním doma asi moc nepovídají, když pořád tak na lidi vyřvává a štěká. Už několikrát si říkala, že jim to musí říct, aby s ním prohodili alespoň pár slovíček.

No ale vzpomněla si na to, jak jednou viděla Bertína jak byl celý promočený, jak si pořád oklepával vodu z kožichu a jak pan Soused volá na svoji paní Sousedovou, že jim nesmí do baráku, protože má ten kožich „celej nacucanej“ vodou a že je rád, že

umí ten pes tak plavat, jinak by ho ten kožich mohl taky stáhnout pod vodu, proto přišli z procházky dřív, aby vyschnul.

Tak to Anežka zavrhlá, že by mohla mít podvodní princezna nějaký kožich. To by asi úplně tak dobře nemohla plavat. Ale jak ona se teda proti té studené vodě chrání? Vůbec na nic nemohla přijít. Musí se na to zeptat táty, až večer přijde domů. Teda bude teda malovat princeznu v létě, když má vodu příjemnou na koupání.

Maminka zatím posbírala talířek od meruňkové plantáže, dolila Anežce naprosto nepozorovaně další hrnek kakaa (jak ona to prostě dělá, překvapí to Anežku, že prostě skoro vždycky ví, co ta Anežka potřebuje) a začala mýt nádobí.

Ve dřezu už byl schovaný hrnek od táty, který v něm vždycky vypije černé horké kafe. Anežka ho jednou ochutnala, jen si teda lízla. Maminka u toho hrozně protestovala, měla zvednutá obě obočí (sic!) a zvedala hlas i na tátu, jestli se prý nezbláznil, že je holka ještě malá a že přece vůbec nesmí kofein. To teda Anežka vůbec nevěděla co je, ale stejně ten kofein vůbec nechtěla. To kafe, ve kterém asi ten kofein byl, (Anežka v tom měla trošku zmatek, táta pil kafe, ale máma nadávala na kofein) smrdělo, bylo hořký a vůbec takový nekakaový. Nechácala, jak to ten táta může pít. Ráno vůbec nic nejedl, jen pil tohle kafe. Někdy si dal i dva hrnky! Jako někdy Anežka kakao. Po té kafové ochutnávce se pak mámy zeptala, po kom ten táta může být, když pije něco jiného než Anežka i máma. Mamka totiž často pila s Anežkou taky kakao, ale táta ne. Neodpověděla, jen si zabroukala pod rtěnku (pod fousy asi ne, ty měl táta, máma si malovala rtěnku), že to by jí teda taky zajímalo... co ale přesně, už se Anežka nedozvěděla.

Přemýšlela o tom celou cestu z kuchyně. Taky část cesty po schodech, kde občas zahlídla droby z jejich čokoládových sušenek, které asi nestačily utéct, když se jimi posledně na schodech ládovala. Možná se jim nechtělo pryč ven z domu, kde by je taky mohl spláchnout déšť, nebo sezobat ptáčci.

To Anežka věděla, že ptáčci občas zobou droby. Někdy s těma dvěma rodičema chodila krmit holuby do parku a tam jim takovéhle droby házela a oni se po nich úplně mohli utlouct. Hlavně křídly. Jednou se kvůli nim i dva holuby poprali. Skákali na sebe a vrkali a snažili se jeden druhého vytlačit. Jenže. Zatímco se tihle dva prali, třetí a pak čtvrtý a taky pak pátý a ten další (to si Anežka nemohla honem vzpomenout, jak se jmenuje to co je po pětce) těm dvěma co se prali, to všechno sežrali. Teda sezobali.

Tenkrát se Anežka dozvěděla, že ptáci zobou a zvířata, jako právě třeba pes Bertín, žerou. Ve školce to pak říkala „pančelce“, když okřikovala jednoho střapatýho kluka, že to jídlo zobe jako vrabec, že takhle vůbec jako nebude „zdravej a silnej“, jak kluci mají být. Tak jí teda opravila (to se prostě musí, táta s mámou to dělali pořád, aby si prý nepamatovala blbosti), že teda pančelko nene, my žereme a ptáci zobou. A že Pepa, jak se ten kluk jmenoval, není žádný pták. Ale něco jako zvíře (máma ji jednou vysvětlovala, jak lidi, teda i Anežka, pocházejí ze zvířat, ale že to je děsně složitý a že se to jednou budou učit ve škole) a ti, teda my, určitě žerou, teda žereme.

Pančelka ji ale odvětila, že jestli Pepča bude takhle žrát to svoje jídlo, tak se z něho klíďo píďo může nějaký ten vrabec stát. A prej taky se neříká žrát, ale jíst.

No a kdo se v tom pak má vyznat. Pepča zobe, Bertín žere a já jím, nebo taky žeru? Taky pak ještě slyšela u jídla, že nemá hltat a vrtat se v tom. Co s tím jídlem teda má správně dělat? Tak jí vlastně došlo, že se nediví některým dětem, že to jídlo hážou po lidech, když vlastně neví, co se s tím jídlem správně musí.

Jak tak přemýšlela a bádala nad věcmi, které byly pro ni veledůležité, došla do pokojíčku, sedla si k obrázku, který nechala opuštěný kvůli snídani (ale to musel pochopit, že to nebylo schválně, že měla hlad!), vzala pastelku, bohužel úplně jinou, než měla před snídaní připravenou a začala vybarvovat polonahé rybičky ploutvičku. Chvilku tak čárala, aby si pak všimla, že místo modré jí barví černou, kterou vůbec ale vůbec neměla ráda! Taková katastrofa! To věděla, že už nepůjde spravit. Černou barvičku nic nepřekrylo. To už několikrát zkoušela. A ani guma nepomáhala. Ta byla na obyčejné tužky a ne na tyhle voskové pastelky. To taky jednou zkoušela a místo, aby tu děsnou barvičku vygumovala, tak akorát udělal do obrázku díru. Co teď? Celý obrázek byl zkažený a ona ho moc a moc chtěla ukázat večer tátovi a vyprávět mu, o princezně pod vodou. Začala natahovat. Úplně cítila jak se jí pod očima spouští stavidlo, aby pustilo na svět pár slziček. Dneska je to samá voda.

V tom se ten táta objeví ve dveřích a proč se prý tváří tak nakakaboseně. Slzavá stavidla se okamžitě zastavila. Anežka vyskočila ze země a vrhla se tátovi do náručí. Ještě než mu přistála mezi dvěma rukama, hned spustila, že si spletla barvičku, že černou nemá ráda, že je to rybička od princezny pod vodou, že se spletla, že se na ní nesmí zlobit, že to spletla. To už teda říkala, ale že se prostě nesmí na ní zlobit. „A proč bych měl sluníčko moje copaté?“ odvětil chápající tatík.

„Třeba ta rybička má mít černou ploutvičku. Třeba je to proto, aby jí její máma ryba poznala, mezi těma dalšíma rybičkama, kterých plave v tom jezírku určitě převeliké množství“. To dávalo smysl. To jí vůbec nenapadlo.

„A tatí, co děláš vůbec doma? Vždyť máš přijít domů z práce až večer ne?“ teda ne, že by jí to vadilo, to teda vůbec ne. Táta má být doma a ne se toulat po pracích.

„Ale Anežko, vždyť je přece sobota a to se do práce nemusí. Vždyť ani ty nejsi ve školce.“ Usmíval se sobotní táta. No jooo! Vždyť já nejsem ve školce! Úplně jí tahle informace šokovala. To teda má mámu a tátu celý den pro sebe! A taky je ještě po sobotě neděle a to se taky nikam nemusí! To bylo tolik štěstí.

Šťastná Anežka se svezla z tátovy náruče na zem, teď už úplně uklidněná a naplněná štěstím a vrhla se k obrázku, s pocitem, že ho klidně může dobarvit, že kousek černé rybičky nevadí, že jí alespoň její máma ryba lépe najde a že ten obrázek může tátovi klidně domalovat. Táta si sednul k ní a pozoroval, jak ta jeho Anežka pěkně kreslí.

U toho šťastného sobotního kreslení pak Anežka začala vypravovat, jak se jí zdál sen o princezně, která stála ve vodě, chtěla si s ní hrát, a jak Anežka nemohla, protože když k ní chtěla jít, tak se probudila. A že tak vůbec neví, jak se ta princezna jmenuje, proč jí chtěla zvát k ní pod vodu, když teda určitě musí vědět, že ona pod vodou dýchat neumí a tak. Táta na to zprvu nic neřikal. Za chvíli pak prozradil, že zná pohádku o jiné vodní panence a jestli jí Anežka chce slyšet, i když ještě není před spaním. A taky je ta pohádka hodně dlouhá, tak si prý má rozmyslet, jestli vydrží dlouho sedět a poslouchat.

Anežka chvíli přemýšlela. Nechtěla si vyplýtvat pohádku, kterou jí táta vyprávěl, aby mohla v klidu spát. Ale pak si vzpomněla, že je sobota (a po ní neděle!), že má moře času, a že teda klidně může. Třeba jí táta poví (nebo přečte, někdy podváděl a vyprávěl cizí pohádky, ale to Anežce vůbec nevadilo, i když přece jenom, ty jeho byly lepší).

Tak kývla. Že teda proč ne, ale že si u toho bude kreslit, aby teda vydržela tak dlouho sedět. Klidně mohla. Byla sobota dopoledne, tak se mohlo skoro všechno.

O řece s rozpuštěnými vlasy

Byl to čas, kdy na světě převelice dlouho nepršelo. Na zemi bylo jen pár míst, kde byla voda. Celou krajinu obepínala svoji náručí pouze skála a písek. Ta zlatá zrníčka naplnila každý kout, každou škvíru, každé místo. Vše kde bylo prázdno, zaplnila svoji přítomností. Dokonce i vzduch, když se zvednul za nocí vítr, byl prosycen písečnými víry, které braly tu zrnko ze země, tu ze skal, tu z převeliké duny a přemístil je dlouhé kilometry dál. Ne nadarmo větru, lidé toho času, říkali „Veliký stavitel“. Každé ráno vítaly sluneční paprsky jinou krajinu. Nikdy nebyla stejná. Vítr přestavěl písečné paláce na malé údolí, a do údolí nahnul celé hory písku. Tam kde zanechali lidé své stopy, za pár chvil zbyly jen důlky, a i v nich se za okamžik usídlily drobné písečné korálky. Nic nezůstávalo stejné.

Proto se lidé této země naučili rozpoznávat trasy svých cest z hvězd. Věřili, že je tam jako malé olejové lampičky zavěsili jejich předci, aby nikdy ve svých životech nebloudili. Svítili tam ovšem pouze tehdy, dokud své předky uctívali. Jejich modlitby a přání vlévaly nebeský olej do těchto lamp a ty tak neustále mohly ukazovat cestu a konejšit své následovníky, že nic není ztracené, jen se mění.

Tam kde byla ještě voda, se lidé usídlili. Postavili okolo studní své stany z lněných látek, malé ohrady pro svá zvířata, ohniště pro přípravu pokrmů i oltáře pro uctívání svých předků. S vodou šetřili, každá rodina dostala pouze jedno vědro za den. I v těch nejkrutějších horkých dnech, kdy skoro každý, jak člověk, tak zvíře i drobné rostliny, žadonil o další doušek vody, nedostal jej. Tak kmenová rada rozhodla. Jen tak lidé mohli přežít.

V jedné z těchto písečných vesniček žila rodina se třemi dcerami. Ta nejstarší již pomáhala otci a matce s domácností či se sklízí datlí z jejich palem. Prostřední občas pomáhala matce v kuchyni nebo s úklidem. Jen ta nejmladší si stále mohla hrát. Na tuto bohu libou činnost měla dvě malé hadrové panenky. Jednu s vlasy z modrých nití a tu druhou ze žlutých. Říkala jim Déšť a Rosa. Jí samé říkali maminka s tatínkem Gaurí. Sestry však někdy přidávaly přídavek „lenivá“. Moc se jí to nelíbilo. Ráda by pomáhala, když ale ono všechno tak padalo a rozbíjelo se, že toho raději za chvíli nechala. To pak vzala Déšť a Rosu a šla si hrát před stan. Představovala si jak je Déšť krásným princem a Rosa zakletá princezna. Byla tak krásná, že se zalíbila i čarodějnému fakírovi na dvoře jejího otce krále. Ale ona jeho nabídku k sňatku nepřijala, proto jí ve své zlosti proklel. Její krása může vyjít najevo

jen za časů úsvitu, kdy se chladný dech noci mění v kapičky slz a na pár chvil, ještě než vyjde žhavé slunce, může rozdávat krásu všem květinám či stromům, zdobit je svými zářivými krůpějemi, ve kterých se odráží krása princezny Rosy. Jen tehdy je možné zahlédnout její smutné oči, které prosí o vysvobození ze zakletí. Čeká na svůj Déšť, se kterým spojí své duše i srdce a bude rozdávat život v podobě vody nejenom před východem slunce, ale po celý čas.

Takto si Gaurí hrála, přemýšlela jak vysvobozovat zakleté princezny, vymýšlela tisíce způsobů, jakými nástrahami musí její princ projít, aby princeznu zachránil. Takto jí dny ubíhaly, jeden za druhým, že často zapomínala i na žízeň.

Jednou když se den blížil k poledni a slunce bylo přímo nad jejich hlavami, čekala Gaurí až ji matka zavolá k obědu. Byl to přesně z těch dní, kdy slunce bylo nemilosrdné a pálo a žhnulo na všechny strany. Byl to ten den, kdy ani představy o princeznách nepomáhaly zahnat touhu po chladné vodě. Gaurí si stýskala a přála si stále víc ať už je oběd hotový. Ne proto jídlo, to bylo stále stejné, ale proto, že k němu dostala svůj pohár vody. Sestry jej vždy vypily ještě dřív, než ochutnaly jídlo. Ona si jej však nechávala až po jídle. I když se suché placky s cizrnovou kaší bez vody žvýkaly pomalu, raději si ještě chvílku počkala, aby si pak dokonale vychutnala tu nasládlou chuť vody. Sestry ji občas škádlily, a schovávaly pohár s vodou, ale to se moc nelíbilo jejich otci. Vždy byl potom velmi přísný a znovu opakoval, jak je voda drahá. Každá kapka může chybět a dokonce zachránit život. To pak sestry se zahanbením pohár vrátily. A na Gaurí alespoň vyplazovaly přes stůl jazyk. To jí ale vůbec nevadilo. Ona ten svůj za chvíli svlaží vodou a bude zase dobře.

Jak tak čekala, zafoukal neposedný vítr a sebral jen tak z dlouhé chvíle její dešťové panence modrou stuhu. To nemohla Gaurí dopustit, aby její panenka přišla o jedinou parádu, kterou nosila. Rozeběhla se za větrem a lapala po povlávající stužce. Už už ji měla, když ten vítr nezbeda přidal do kroku a odvlál stuhu zase o kousek dál.

Takhle si spolu hráli nějakou chvíli. Ne že by se Gaurí zlobila. Dokonce se skotačivé stuze smála a tleskala ručkama, jak se jí zalíbila tato hra. Někdy i přestala chytat a jen se dívala, jak spolu s větrem tančí.

Dívá se, směje se, tančí s větrem, poskočí si, popoběhne o další kus dál, až se náhle otočí a svou vesnici nevidí. Běžela moc daleko! Ale co, půjde po svých stopách v písku a bude doma cobydup. Jenže ouha. Vítr si nehrál jen s její stuhou, ale i s jejími stopami. Po pár metrech už byly přikryté písečnou dekou a za dalších pár metrů už nebyly vidět vůbec. Bylo tam jen písečné moře. Od dále do dále. Gaurí se

chtělo plakat. Tanec s větrem ji nakonec zmohl, a okolo nebyl nikdo, kdo by ji pomohl. To se jí ještě nikdy nestalo. Nesmím plakat, vzpomněla si. Tatínek říkal, že je to moje voda, kterou nesmím v poušti vydat, jinak by se mi zle vedlo. Přesto jí pár slziček z očí uteklo. To se tak vylekala, že je raději slízala jazykem, když dotekly k jejím ústům. Tolik se bála, aby nepřišla o svoji vodu. Musím jít dál, napadla ji spásná myšlenka. Ale kudy? Ani slunce ji nepomohlo, stálo přímo nad hlavou, ani stín jí neudával směr. Zahrozila na něj svojí malou pěstičkou. Proč si tak slunce kruté, přestaň ubližovat!

V její malé hlavičce neběžela žádná jiná písnička než ta, která pořád nabádala malou Gaurí ať jde. Nesmíš stát. Slunce by ti vzalo všechnu vodu a ty by ses proměnila jen v další písečnou hromádku, kterou vítr za chvíli rozfouká do všech směrů. Maminka s tatínkem i sestry už na tebe jistojistě čekají.

Pokračování v knížce!